

[Finn Poulsen.]

og yderligere nævnede, at reglerne om modernisering af udlejningsejendomme skulle tages op til overvejelse. Det var altså i 1961. I juni 1962 fremsatte den højtærede boligminister et forslag til lov om leje og oplyste ved den lejlighed, at regeringen har nedsat et internt udvalg. Ministeren siger i øvrigt — jeg beder om tilladelse til et kort citat —: „Forslaget tilsigter som nævnt at tage visse indledende skridt til løsning af huslejespørgsmålet, men heller ikke mere.“ Altså „indledende skridt“. Ministeren fortsætter:

„En tilfredsstillende helhedsløsning, der kan sikre en tilstrækkelig beskyttelse af lejerner og skabe forudsætning for efterhånden at nå frem til et frit boligmarked, vil kræve en række yderligere forholdsregler. Regeringen vil fortsætte sine overvejelser med henblik herpå.“

Hvornår kommer regeringen ud af overvejelsernes stadium? Den udtalelse, jeg her citerede, er nu 2 år gammel.

Jeg synes, det er berettiget at sige til den høje regering, at denne passivitet, denne mangel på initiativ, bliver farligere og farligere, for man skal være mere end blind for ikke at se, at problemerne vokser. Efterspørgselspresset er stigende. Det er mindst 2 år siden, jeg i det høje ting sagde med støtte i den statistik, der nu engang foreligger, at fra januar 1964 — eller det var måske 1963, det kan jeg ikke helt huske — begynder de store årgange i særlig grad at sætte ind. Samtidig er der jo en fortsat velferdsstigning med krav om større boliger. Jeg beder altså den høje regering, der må have et materiale, om at fremlægge dette. Vi er, og det vil jeg gerne gentage, vi er villige til at være med til at finde en vej frem. Hvis det virkelig skulle gå sådan, at regeringen i sidste øjeblik kommer i tanke om, at det foreliggende lovforslag er for begrænset, er for pauvert, så er vi der.

Vi har skitseret, hvor vi er at finde. Det er ikke rigtigt, hvis man vil hævde, at oppositionen ikke har skitseret, hvad vi vil, når der skal tales om en langsigtet boligpolitik. Vi har gjort det både med hensyn til byggeriets frigørelse og byggeriets finansiering, de sociale selskabers stilling og muligheder for indsats i byggeriet, arbejdsmarkedsproblemerne, jordpolitikken og meget mere, og

på huslejeområdet har vi også gjort det. Vi har erklæret os villige til at være med i overgangsordninger og lejerbeskyttelsesforanstaltninger, og hvad det altsammen hedder. Vi har rejst nye ideer, vi har således henledt opmærksomheden på princippet om lejeres ret til at være ejere af deres egne lokaler og lejligheder. Men vi møder en underlig negativ indstilling, en underlig passivitet. Nu ved jeg heldigvis, at dette sidstnævnte forslag ligger i en udmærket arbejdende kommission, og at vi nok får det frem inden valget. Jeg synes dog, at den høje regering skylder dette arbejdsvillige folketing at komme frem med hele sit stof inden valget, så vi virkelig får mulighed for at få problemerne sagligt gået igennem. Naturligvis skal vi i et sådant samarbejde have indrømmelser, det er klart, men noget reelt kan vi jo ikke nå frem til, før der er et udspil, et udspil, der sigter mod en varig og mod en langsigtet løsning.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi er stadig at finde i et fordomsfrit samarbejde om disse problemers løsning.

Thestrup: Det vigtigste, ja, det eneste i dette lovforslag, der har nogen virkelig betydning, er bestemmelsen om udsættelse af boligspørgsmålets behandling. Med forslaget om at forlænge huslejeloven 1 år, fastslås det, at den højtærede boligminister ingen vegne er kommet i sin boligpolitik. Vi har fået flere restriktioner på byggeriet, og nu foreslås nogle flere restriktioner på ombygninger; men ellers er der intet af betydning opnået ved den højtærede ministers initiativ, thi reglen om 25 pct.s forhøjelse ved nyudlejning er jo ikke kommet ved den højtærede ministers initiativ.

Jeg har den tro til den højtærede minister, at han er en mand, der vil gøre det, han anser for rigtigt, og jeg har for længst erkendt, at han er en klog mand og på sit område en meget vidende mand, så jeg formoder, at grunden til, at vi ikke er kommet længere i vor boligpolitik, ligger hos den højtærede ministers parti og skyldes frygten for valget. Desværre er frygten for et valg jo noget, der i alle demokratiske lande modvirker det saglige arbejde i valgperiodens sidste del, og jeg indser derfor, at der nu vil blive gennemført en udsættelse af revisionen af huslejeloven. Men det skal